

Sygn. akt IC 118/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale I Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Znyk

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Owczarczyk- Dęgus

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2015 r. w Ł. sprawy

z powództwa M. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 4379, 96 zł oraz 392, 00 zł

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. kwotę 3722,35 (trzech tysięcy siedmiuset dwudziestu dwóch 35/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 3330, 35 (trzech tysięcy trzystu trzydziestu 35/100) od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 392 (trzystu dziewięćdziesięciu dwu) złotych od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

3. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. kwotę 1125,31 (jednego tysiąca stu dwudziestu pięciu 31/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. zwrócić pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa- dochodów budżetowych Sądu Rejonowego w Łowiczu kwotę 21, 36 (dwudziestu jeden złotych 36/100) złotych zaksięgowaną pod poz. przych.198/15;

5. zwrócić pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa- dochodów budżetowych Sądu Rejonowego w Łowiczu kwotę 12 (dwunastu) złotych zaksięgowaną pod poz. przych.112/1.

Sygn. akt I C 118/14

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2014r. powód – M. P. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę:

- kwoty 4.379,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20 lipca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd marki F. (...) nr rej.

(...);

- kwoty 392 zł tytułem zwrotu kosztu wykonania kosztorysu przez niezależnego rzeczoznawcę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 17 czerwca 2013r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) nr rej.

(...) należący do powoda. Powód podniósł, że pojazd na dzień powstania szkody był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, udzielaną przez pozwane Towarzystwo (...). Powód w dniu zaistnienia przedmiotowego zdarzenia zgłosił szkodę powstałą w ww. pojeździe pozwanemu Ubezpieczycielowi. Zgodnie z udostępnioną powodowi wykonaną przez pozwanego wyceną szkody koszt naprawy przedmiotowego pojazdu został ustalony na kwotę 1.368,63 zł. Powód uważał wykonaną kalkulację naprawy za błędną i zwrócił się do niezależnego rzeczoznawcy, który po wykonaniu oględzin pojazdu ustalił rzeczywisty zakres uszkodzeń pojazdu marki F. (...) oraz rzeczywiste koszty naprawy ww. pojazdu, który wynosi 5.748,59 zł. W dniu 31 grudnia 2013r. pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.368,63 zł, tj. kwotę wynikającą z kosztorysu wykonanego przez pozwanego z jednoczesnym wskazaniem, iż dopłata odszkodowania do pełnej wysokości szkody będzie możliwa po przedstawieniu faktur za naprawę.

(k.2-4 pozwu)

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 marca 2014 r. pozwany – (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że wypłacił powodowi kwotę 1.368,63 zł stanowiącą równowartość kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu powstałych podczas kolizji. W ocenie pozwanego wypłacona kwota jest wystarczająca do pełnego przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu przed wypadkiem, zarówno w aspekcie technicznym jaki estetycznym.

Ponadto pozwany zakwestionował zasadność dochodzenia przez powoda kwoty 392 zł netto tytułem wydatków poniesionych za sporządzenie prywatnego kosztorysu, gdyż nie ma to związku przyczynowego ze szkodą.

(k.12 – 13 odpowiedź na pozew)

Na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2014r. powód poparł dotychczasowe stanowisko.

(k. 45 protokół rozprawy)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. P. jest właścicielem samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...), rok produkcji 2001. W dniu 17 czerwca 2013r. ok. godziny 10.00 w miejscowości W., M. P. kierując ww. samochodem osobowym wpadł w dziurę w jezdni i uszkodził auto. Na miejsce zdarzenia powód wezwał policję. Tego samego dnia powód zgłosił zaistniałą szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., w którym uszkodzony pojazd był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego.

(okoliczność bezsporna, zeznania powoda k. 45)

W przedmiotowym zdarzeniu w samochodzinie marki F. (...) nr rej. (...) uszkodzeniu uległy następujące elementy:

1. osłona dolna silnika,
2. półka dolna prawa,
3. pokrywa schowka,
4. tarcza koła (felga) przedniego prawego,

5. amortyzator prawy przedni,
6. amortyzator prawy tylny;
7. tarcza koła (felga) tylnego prawego.

(ocena techniczna k. 34-44, akta szkodowe k. 25, opinia biegłego A. G. (1) k. 52-81)

W dniu 19 czerwca 2013r. rzeczoznawca działający na rzecz ubezpieczyciela dokonał oględzin przedmiotowego samochodu wykonując dokumentację fotograficzną oraz sporządzając kalkulację naprawy przy pomocy specjalistycznego programu A.. Według sporządzonej kalkulacji koszt naprawy winien wynosić 960,02 zł brutto, przy uwzględnieniu stawki za roboczo-godzinę również 55 zł netto. Po otrzymaniu kalkulacji powód zwrócił się do pozwanego o wykonanie dodatkowych oględzin. Po wykonaniu dodatkowych oględzin pojazdu rzeczoznawca działający na rzecz ubezpieczyciela sporządził ponowną kalkulację, tym razem koszt naprawy został oszacowany na kwotę 1.368,63 zł brutto.

Powód uważał wykonaną kalkulację naprawy za błędną i zwrócił się do niezależnego rzeczoznawcy, który po wykonaniu oględzin pojazdu ustalił koszt naprawy na kwotę 5.748,59 zł brutto, wydając w tym przedmiocie stosowną ocenę techniczną. Koszt sporządzenia powyższej oceny technicznej wyniósł 392 zł i poniósł go powód.

(ocena techniczna k. 34-44, akta szkodowe k. 25, decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 31 grudnia 2013 roku)

Samochód przed kolizją był bezwypadkowy, posiadał oryginalne części. Samochód został naprawiony przez powoda – po szkodzie komunikacyjnej - w zakresie naprawy tarczy koła tylnego prawego, naprawy mocowania pokrywy schowka. W trakcie naprawy nie wymieniono tarczy koła przedniego prawego, osłony silnika dolnej, półki dolnej prawej, pokrywy schowka, amortyzatorów przedniego oraz tylnego – prawego.

(zeznania powoda k. 45, opinia biegłego A. G. (1) k. 52-81)

Szacunkowa wartość rynkowa rozpatrywanego pojazdu na dzień 17 czerwca 2013r, przed szkodą wynosiła 16.900 zł brutto. Szacunkowa wartość rynkowa brutto ww. pojazdu w stanie uszkodzonym na dzień 17 czerwca 2013r. wynosiła 14.600 zł. Koszt naprawy wyniósł 4698, 98 zł.

(opinia biegłego A. G. (1) k. 52-81, kalkulacja A. z dnia 20 sierpnia 2015 r. – k. 137)

(...) S.A. z siedzibą w W. ostatecznie przyznało M. P. odszkodowanie z tytułu zaistniałej szkody w wysokości 1.368,63 zł.

(akta szkodowe k .25)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o zeznania powoda M. P., z których bezspornie wynika, iż w dniu 17 czerwca 2013r. doszło do zdarzenia drogowego, wskutek którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) nr rej. (...). Sąd dał wiarę powodowi w części dotyczącej, niekwestionowanego przez powoda zakresu szkody.

Z uwagi na wątpliwości, co do zakresu uszkodzeń oraz kosztów naprawy samochodu, w sprawie niniejszej powołano biegłego, którego zadaniem była ocena: zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe F. (...) nr rej. (...) w wyniku przedmiotowego zdarzenia oraz wysokości kosztów naprawy samochodu oraz tego czy uszkodzony pojazd został naprawiony przy użyciu części oryginalnych czy zamiennych, jak również czy pojazd do czasu zdarzenia był bezwypadkowy oraz jaka była cena w stanie nieuszkodzonym, a jaka po kolizji oraz sporządzenia kalkulacji naprawy.

Biegły niewątpliwie ustalił, że nie ma podstaw by kwestionować zaistnienie zdarzenia, jednakże rozmiar szkód wskazany przez powoda, nie zasługuje na uwzględnienie w pełni. Biegły w szczególności podniósł, że materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne ustalenie przyczyny pęknięcia płótna w oponie przedniej prawej oraz związku pęknięcia ze szkodą z dnia 17 czerwca 2014 roku, jak również stanu technicznego opony w dniu szkody. Opona po demontażu w

celu sprawdzenia nie była poddana weryfikacji ewentualnie powstałego uszkodzenia przez rzeczoznawcę działającego na rzecz pozwanego jak również nie podlegała weryfikacji ewentualnie powstałego uszkodzenia oraz faktycznego stanu technicznego przez rzeczoznawcę działającego na rzecz powoda. Ww. opona nie została także dostarczona biegłemu do oględzin.

W ocenie biegłego, powyższe okoliczności nie pozwalają na uwiarygodnienie możliwości powstania uszkodzenia ww. elementu w czasie zdarzenia z dnia 17 czerwca 2014r. W tym zakresie Sąd przyjął opinię za własną.

Ostatecznie Sąd ustalił, że skutkiem zdarzenia drogowego z dnia 17 czerwca 2014r. było uszkodzenie samochodu F. (...) nr rej. (...), tj. zakwalifikowano do wymiany: osłonę dolną silnika, półkę dolną prawą, pokrywę schowka, tarczę koła (felgę) przedniego prawego, amortyzator prawy przedni, amortyzator prawy tylny. Do naprawy zakwalifikowano tarczę koła (felgę) tylnego prawego.

Koszty naprawy samochodu F. (...) Sąd oszacował na kwotę 4698,98 zł, przy uwzględnieniu średniej wartości stawki roboczogodziny w wysokości 95 zł./rbg. netto przy użyciu oryginalnych części zamiennych. Łączny czas przeznaczony na wykonanie prac blacharskich i mechanicznych ustalono na 53 jc (dla przelicznika 1 roboczogodzina = 10 jc), co jest zgodne z kwalifikacją wskazaną w kalkulacji naprawy sporządzonej przez rzeczoznawcę działającego na rzecz pozwanego jak i w kalkulacji naprawy sporządzonej przez rzeczoznawcę działającego na rzecz powoda, a zatwierdzonej przez pozwanego, zaś łączny czas potrzebny na wykonanie prac lakierniczych ustalono na 15 jc, (dla przelicznika 1 roboczogodzina = 10 jc), co jest zgodne z kwalifikacją wskazaną w kalkulacji naprawy sporządzonej przez rzeczoznawcę działającego na rzecz powoda.

Do rozliczenia kosztów materiałów lakierniczych niezbędnych do wykonania naprawy przyjęto 100% ich wartości.

Do rozliczenia przyjęto stawkę roboczogodziny w wysokości 95 zł/rbg netto, jako średnią stosowaną na rynku motoryzacyjnym w aglomeracji (...) w II połowie 2013r. przez warsztaty nieposiadające autoryzacji jednakże o wyższym poziomie technicznym.

(ocena techniczna k. 34-44, akta szkodowe k. 25, opinia biegłego A. G. (1) k. 52-81)

Dodatkowo ustalił, polegając w tym zakresie na opinii biegłego, że wartość rynkowa pojazdu powoda w dniu zdarzenia szkody w stanie nieuszkodzonym wynosiła 16900 zł brutto, zaś w stanie uszkodzonym wynosiła 14600 zł brutto.

Sąd nie uznał opinii biegłego odnośnie kosztu naprawy przedmiotowego samochodu, który biegły ustalił na 4872,42 zł. Rozbieżność pomiędzy kwotą przyjętą przez Sąd (4698,98 zł), a kwotą ustaloną przez biegłego (4872,42 zł) wynikała z faktu, iż Sąd przyjął inny koszt materiałów lakierniczych niezbędnych do wykonania naprawy lakierniczej, niż biegły w opinii. Sąd wziął pod uwagę koszt materiałów lakierniczych w IV kwartale 2013 r., zaś biegły w II i III kwartale. Kolejna różnica wynikała z przyjęcia innego łącznego kosztu cen części zamiennych, którą Sąd ustalił na 3593,30, zaś biegły na 3727,30 zł. Biegły swoje ustalenia oparł na cenach wskazanych przez rzeczoznawcę działającego w imieniu powoda. Z kolei Sąd przyjął stawki – zgodnie z programem A.. Biegły w swej opinii dokonał prezentacji powyższych stawek, jednakże szacując koszty elementów oparł się na ustaleniach rzeczoznawcy działającego na zlecenie powoda. Sąd zaś uznał za zasadne przyjęcie stawek zgodnie z programem.

W pozostałym zakresie Sąd uwzględnił opinię biegłego i w tym zakresie, w jakim oparł się na niej, czyniąc ustalenia faktyczne, uznał ją za swoją. Opinia została sporządzona w sposób rzetelny, zgodnie z obowiązującymi przepisami, na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, jak również kalkulacji A.. Biegły szczegółowo odniósł się do postawionej tezy dowodowej, dając wyczerpujące informacje dotyczącej korelacji pomiędzy zaistniałym zdarzeniem a powstałą szkodą.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie powoda dotyczące naprawienia szkody powstałej wskutek kolizji drogowej, a oparte na łączącej sprawcę zdarzenia z ubezpieczycielem (...) S.A. z siedzibą w W. umowie ubezpieczenia OC w części zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 kodeksu cywilnego, określające przedmiot i podstawowy zakres umów ubezpieczenia wynika, że przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega zaś w szczególności na zapłacie:

- 1) przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku;
- 2) przy ubezpieczeniu osobowym - umówionej sumy pieniężnej, renty lub innego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku w życiu osoby ubezpieczonej.

W niniejszym przypadku podstawą roszczeń powoda była zawarta przez niego jako właściciela pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) umowa ubezpieczenia OC, polisa nr BUK: (...). Zgodnie, bowiem z treścią art. 23 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003r., nr 124, poz. 1152) posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Pozwana spółka (...) S.A. z siedzibą w W. uznała swoją odpowiedzialność za szkodę powstałą na skutek zdarzenia z dnia 17 czerwca 2013 r., dlatego też kwestia ta nie stanowi nie stanowi w szerszym zakresie rozważań sądu.

Zgodnie z art. 361 KC obowiązek naprawienia szkody obejmuje tylko normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkoda nie powstała. Zgodnie z art. 363 KC naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W niniejszej sprawie, powód, jako sposób naprawienia szkody wybrał świadczenie pieniężne. Okoliczność, iż powód we własnym zakresie, dokonał naprawy samochodu, nie ma znaczenia dla wysokości odszkodowania, albowiem odszkodowanie to winno zrekompensować mu wszelkie straty, jakie poniósł na skutek zdarzenia drogowego. Naprawienie szkody winno zmierzać do przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, a skoro powód, jako alternatywny sposób naprawienia szkody wskazał świadczenie pieniężne, to wysokość tego odszkodowania stanowi suma, jaką powód musiałby wydatkować, celem przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego. Nie ma przy tym znaczenia, czy powód takie koszty rzeczywiście poniósł, poniesie i czy rzeczywiście przeprowadzi wszelkie konieczne naprawy za pomocą części oryginalnych, które uprzednio znajdowały się w samochodzie, czy też dokona napraw niezbędnych - godząc się tym samym na spadek wartości pojazdu ma skutek zdarzenia (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku, Sygn. akt I CR 151/88)

Roszczenie o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została już dokonana. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalać według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania.

(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2002 r. IV CKN 635/00)

Kierując się ustaleniami poczynionymi w toku niniejszej sprawy nie sposób uznać, iż wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w kwocie 1368,63 zł stanowiło naprawienie poniesionej przez powoda szkody. Z drugiej strony należy uznać, iż żądanie powoda odszkodowania w kwocie 4379,96 zł było wygórowane.

Sąd przyjął, że poczynione w toku postępowania dowodowe ustalenia w pełni odzwierciedlają zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela. Stwierdzono, bowiem że rzeczywiście pojazd powoda został uszkodzony, nie mniej jednak wnikliwa analiza materiału dowodowego doprowadziła do wniosku, iż nie można stwierdzić jednoznacznie przyczyny pęknięcia płótna w oponie przedniej prawej i związku powyższego uszkodzenia z przedmiotowym zdarzeniem. Zdaniem Sądu powód nie uowodnił powyższej szkody. Zeznania powoda, nie mogły stanowić wyłącznej podstawy do przyjęcia, iż powyższa szkoda (pęknięcie przedniej prawej opony) powstała na skutek przedmiotowego zdarzenia. Biegłemu w czasie wykonywania oględzin pojazdu nie została opona okazana do oględzin. W pozostałym zakresie Sąd uznał szkody w rozmiarze wskazanym przez powoda.

Mając powyższe na uwadze stwierdzono, że następstwem zdarzenia z dnia 17 czerwca 2013r. były uszkodzenia osłony dolnej silnika, półki dolnej prawej, pokrywy schowka, tarczy koła (felgi) przedniego prawego, amortyzatora prawego przedniego, amortyzatora prawego tylnego, tarczy koła (felgi) tylnego prawego.

Mając na uwadze powyższe, naprawienie szkody stanowić winien koszt części potrzebnych do wykonania naprawy i usługa naprawcza - łącznie w kwocie nie wyższej aniżeli 4698,98 zł.

Na powyższą kwotę netto złożyły się: robocizna blacharza i mechanika = 503,50 zł., robocizna lakiernika = 142,50 zł., materiały lakiernicze = 103,14 zł., części zamiennie = 3593,30 zł., normalia = 71,78 zł., potrącenie ubytek wartości części zamiennych = 594 zł.,

Wobec powyższego Sąd zasądził na od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3330,35 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą oszacowaną, a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym.

Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 392 zł stanowiącą równowartość kosztorysu sporządzonego przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1975 r. I CR 505/75 Dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.).

Podobną opinię Sąd Najwyższy wyraził w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/04, zgodnie z którą odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.(OSNC 2005/7-8/117, Prok.i Pr.-wkł. 2005/1/32, Biul.SN 2004/5/6, Wokanda 2004/7-8/12, Wspólnota 2004/14/55, M.Prawn. 2005/3/162, M.Prawn. 2004/13/583, M.Prawn. 2004/15/720).

Sąd zasądził ustaloną w toku postępowania sumę odszkodowania wraz z odsetkami w wysokości ustawowej.

Jeśli chodzi o początek daty płatności odsetek od odszkodowania, to stosownie do treści art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, które jest wymagalne. Kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie, z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Ugruntowany jest też pogląd, iż żądanie zapłaty zadośćuczynienia należy do roszczeń, których termin spełnienia nie jest określony, a więc zależy od wezwania do zapłaty przez wierzyciela.

Sąd zasądził odsetki od kwoty 3330,35 zł od dnia 20 lipca 2013r.- jako dnia następującego po dniu w którym upłynęło 30 dni od daty zgłoszenia szkody (szkoda została zgłoszona w dniu 17 czerwca 2013 r.).

Odsetki od kwoty 392 zł Sąd zasądził od dnia 1 stycznia 2014r. – od dnia następnego po dniu, w którym pozwany odmówił zwrotu kosztów wykonania niezależnej opinii.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Zgodnie z tą zasadą strony powinny ponieść koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę. Wartość przedmiotu sporu wynosiła 4771,96 zł. Koszty postępowania poniesione przez strony wyniosły 4446,90 zł i złożyły się na nie: opłata od pozwu- 239 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda i pełnomocnika- łącznie 2434 zł. Z kolei dalsze koszty postępowania związane z wynagrodzeniem biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej oraz wyceny i kalkulacji naprawczej pojazdu- inż. A. G., poniesione przez powoda- 647,63 zł, przez pozwanego- 1126, 27 zł. Łącznie pozwany poniósł koszty w wysokości 2343, 27 zł zaś powód w wysokości 2103, 63 zł

Jak wynika z porównania wartości uwzględnionej powództwa (3722,35zł) do żądanej (4772,00 zł), powód wygrał proces w 78%. Powyższe skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz pozwanego –kwoty 1125,31 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powód poniósł je wysokości 2103 zł a winien je ponieść w kwocie 978, 32 zł stosownie do przegranej w 22 % (2103, 63 zł- 978, 32 zł= 1125, 31 zł).

Sąd zwrócił pozwanemu niewykorzystaną część zaliczki w wysokości 21, 36 zł i 12 zł.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.